

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3918/2529

พนักงานอัยการจังหวัดศรีสะเกษโจทก์ นายสมเกียรติ ไรจนวเรเกียรติจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.ที่ดิน มาตรา 108 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้จำคุกจำเลย 1 ปีปรับ 5,000 บาท ให้รอการลงโทษจำคุกไว้ คดีจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 ฟ้องของโจทก์ในข้อหาบุกรุกยึดถือครอบครองทางสาธารณะ อันเป็นที่ดินของรัฐตามประมวลกฎหมายที่ดินนั้นโจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยายฟ้องว่า ที่ดินพิพาทนั้นเป็นที่ดินของรัฐได้อย่างไรและเป็นที่ดินของรัฐตั้งแต่เมื่อใดเพราะเป็นรายละเอียดที่โจทก์จะต้องนำสืบในชั้นพิจารณาคดี เป็นฟ้องที่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) แล้ว ที่พิพาทแม้ทางราชการจะเคยให้เอกชนเช่าอยู่ 3 ปีก็เลิกเช่า แต่ประชาชนสัญจรไปมาในที่พิพาทตลอดมาถือว่า ที่พิพาทยังคงเป็นที่ดินของรัฐเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน โจทก์มีอำนาจฟ้องให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 108 ทวิได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยได้บุกรุกยึดถือครอบครองทำประตูปิดกั้นกีดขวางทางสาธารณะที่ประชาชนใช้ร่วมกันอันเป็นที่ดินของรัฐเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกันเป็นเหตุให้เป็นอุปสรรคต่อการจราจรโดยจำเลยไม่มีสิทธิครอบครองและมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมาย พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มีคำสั่งแจ้งเป็นหนังสือให้จำเลยออกจากที่ดินและรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างภายในกำหนด ๓๐ วัน จำเลยทราบคำสั่งแล้วเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามโดยไม่มีเหตุสมควรขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๙, ๑๐๘ ทวิ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๙๖ พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๘๕ จำเลยให้การปฏิเสธอ้างว่าที่ดินตามฟ้องไม่ใช่ที่สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามฟ้อง ลงโทษตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๑๐๘ ทวิ วรรค ๑ ซึ่งเป็นบทหนักที่สุด จำคุก ๑ ปีและปรับ ๕,๐๐๐ บาท โทษจำคุกรอไว้ ๒ ปี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน จำเลยฎีกาศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว คดีนี้ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาดังกันว่า จำเลยกระทำผิดตามฟ้อง พิพากษาลงโทษจำคุก ๑ ปี ปรับ ๕,๐๐๐ บาท ให้รอการลงโทษจำคุกไว้ คดีจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๘ จำเลยฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายข้อแรกว่าฟ้องโจทก์เคลื่อนคลุม โดยอ้างว่าการที่โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่า จำเลยปิดกั้นทางสาธารณะอันเป็นที่ดินของรัฐที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันเท่านั้น ไม่ได้บรรยายให้ทราบว่า ที่ดินดังกล่าวเป็นที่ดินของรัฐได้อย่างไรและเป็นที่ดินของรัฐตั้งแต่เมื่อใด จึงไม่เพียงพอที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี พิจารณาลงแล้วเห็นว่า โจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยายฟ้องว่า ที่ดินพิพาทนั้นเป็นที่ดินของรัฐได้อย่างไรและเป็นที่ดินของรัฐตั้งแต่เมื่อใดเพราะเป็นรายละเอียดที่โจทก์จะต้องนำสืบในชั้นพิจารณาคดีต่อไป ฟ้องของโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ไม่เคลื่อนคลุม จำเลยฎีกาต่อไปว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๑๐๘ ทวิ เพราะที่พิพาทเป็นที่ดินที่เคยให้เอกชน

เขาจึงไม่ใช่สาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกันนั้น เห็นว่า แม้ทางราชการจะเคยให้เอกชนเช่าที่พิพาทตามคำเบิกความของพยานโจทก์ก็ตาม แต่ตามคำพยานโจทก์ฟังได้ว่า เอกชนเช่าอยู่ ๓ ปีก็เลิกเช่าและประชาชนสัญจรไปมาในที่พิพาทตลอดมา จึงถือได้ว่าที่พิพาทยังคงเป็นที่ดินของรัฐเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน พิพากษายืน

องค์คณะ

อำนวย อินทุฤติ · ดำริ สุภพิโรจน์ · สมศักดิ์ เกิดลาภผล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3918/2529>